

1. Dioptrie

Intenzivně mi mrzl levý ušní boltec. Pravý už jsem necítil vůbec. Nahmatal jsem ho, abych se ujistil, že se mi neulomil a nevytrousil jsem ho někde po cestě.

V odrazu v prosklených dveřích kina jsem si nacvičoval svou kolekci grimas a pohledů, jež jsem považoval za svůdné. Obzvláště hrdý jsem byl na svůj výraz číslo čtyři, kdy lehce přimhouřím oči, zdvihnu pravé obočí a decentně našpulím rty. Až ho Emílie uvidí, půjde zaručeně do kolen.

Ale to už jsem ji na obzoru spatřil. Dívku, o které už léta tajně sním. Dlouhé kaštanové vlasy, černý kabát obepínající typické křivky, sebevědomá chůze... Ano, byl jsem zamilovaný. Byla nezaměnitelná.

Jak se blížila, uvědomil jsem si, že je to nějaká úplně cizí ženská. Možná jsem si ty brýle měl přece jenom vzít, napadlo mě a vybavil se mi vyděšený obličej optika hned poté, co jsem už na druhém řádku tabulky označil obří číslici „2“ za písmeno „Z“. Ne, ani nápad. Brýle příliš redukuje mou mužnost. Ne že bych s nimi vypadal žensky nebo snad dětsky, ale vyhlížím tak nějak zranitelně a křehce, z čehož holky do orgastických mdlob rozhodně neupadají.

„Čau Vojto,“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se. Byla to Emílie. Poznal bych ji všude.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Decentně se usmála.

Konverzace zamrzla. A to se to zrovna začalo rozjíždět.

„Zima, co?“ nadhodil jsem ryze intelektuální téma.

„To jo,“ přitakala.

Téma bylo, zdá se, vyčerpáno. Podrbal jsem se na nose. Snad mi z něho nečouhají chloupky.

„Dík, žes mě do toho kina vytáh.“

Však jsem k tomu sbíral odvalu několik let. Počkal jsem si, než vynaleznou mobily, a pak jsem jí napsal odvážnou SMSku.

„Doma jsem se docela nudila.“

Nevěděl jsem, co na to říct, tak jsem nasadil výraz číslo čtyři. Všimla si ho.

„Je ti dobře?“ podívala se na mě starostlivě.

„Je,“ lhal jsem a raději ubral na výrazu, z něhož nebyla až tak rozvášněná, jak jsem čekal. Prohrábl jsem si elegantně vlasy a ucítil lepkavý gel, jenž tvořil pětasedmdesát procent mé parodie na účes. Otřel jsem si dlaň do riflí.

„Jak vůbec víš, že mám ráda Toma Hankse?“

„Intuice,“ odvětil jsem s úsměvem. Musel jsem Agátě vypracovat dvě maturitní témata z dějepisu a týden jí nosit jídlo z bufetu, aby mi to zjistila. Jo, Hanks je fajn. Sympaťák, ale žádný kulturista. Trochu jako já.

„Nepůjdeme dovnitř?“ navrhl.

„O.K.,“ prohodil jsem americky, ale nevyzněl jsem tak cool, jak jsem doufal. Spíš jako vool.

Nevrlá dvousetletá baba u kasy láteřila, proč si místo kina nejdu radši zahrát s harantama čáru, když jsem před ni na pultík vysypal tunu padesátníků. Než je spočítala, film už začal a z fronty za mnou se na mě se stále větší intenzitou sypaly další a další vulgarismy.

Konečně jsme vstoupili do promítacího sálu. Jako tradičně jsem se chystal usednout vprostřed první řady, ale Emílie mě čapla za bundu, což byl toho večera náš nejintimnější kontakt, se slovy:

„Pojď, jdeme dozadu!“

Usadili jsme se do poslední řady. To už jsem vycítil jisté komplikace. Rozmlžený Hanksův obličej cosi anglicky zahuhňal a vzápětí se pod ním objevila žlutá skvrna. Zamžoural jsem na ni. Byl to titulek. Bohužel, jeho barva byla to jediné, co jsem z něho vyčetl. Z okna limuzíny mu zatím mával ujíždějící Chuck Norris, Usáma bin Ládín, nebo možná Jan Rosák, to jsem z téhle vzdálenosti nebyl schopen rozpoznat. Něco zvolal a vespod plátna se zjevil nový žlutý flek. K Hanksovi přistoupila zezadu nějaká rozmazaná ženská a taky mu zašeptala do ucha něco žlutého. Zpoza rohu vyskočil Eddie Murphy nebo Ray Koranteng. Pravděpodobně konstatoval něco vtípného, protože hlediště vybuchlo smíchy. No, z tohoto filmu budu mít opravdu hodně.

Následujících sto třicet minut se poněkud vleklo. Zjistil jsem, že pod nehty na pravé ruce mám čtyři bílé skvrnky, zatímco na levé pět, z toho tři na prsteníku. Průměrně to dělá 0,9 skvrnky na jeden nehet. Když nepočítám nohy. Když si ucpu levou nosní díрку a dýchám pravou, zní to mnohem hlasitěji, než když to udělám naopak.

Nejtěžší bylo odhadnout, kdy se smát. Nemůžu přece jen tak sedět. To by si Emílie myslela, že jsem suchar. Musím jí předvést svůj úžasný smysl pro humor. Většinou se mi dařilo smát se s ostatními. Vždycky jsem se na Emílii zasněženě podíval, jako že také chápu komičnost situace, přestože jsem neměl vůbec tušení, co se děje. Bohužel asi v polovině filmu dostala důchodkyně vedle mě záchvat kašle. V první chvíli jsem myslel, že se směje, tak jsem se začal řehtat na celé kino a mlátit se do kolen. Byl jsem jediný. Diváci se po mně začali nechápavě otáčet. Emílie vypadala vyděšeně. Měl jsem asi dávat větší pozor. Na plátně zrovna někoho pohřbívali. Doufám, že Korantenga, ten byl pořád vtípnější, blbec.

***

„Ty snad spíš, nebo co?!“

Probral jsem se. Nade mnou stálo mé nejmilejší děvče, rozčilené a s rukama v bok.

„Cože?“

„Tak uхни, vole,“ poprosil mě nezletilý punker, abych mu umožnil projít.

Promnul jsem si oči a podíval se na hodinky.

Mlčky jsme opustili kino. Emílie velmi svižným krokem. Já klopytal v závěsu a snažil jsem se obléci si bundu.

„Počkej!“

Zastavila se a otočila. Chvíli se na mě jen tak dívala.

„Tebe ten film nebavil?“ zeptala se tak, že jsem věděl, co chce slyšet.

„Bavil.“

Nepřestala se na mě dívat, tak jsem se taky snažil neuhnout.

„Bavil. Fakt.“

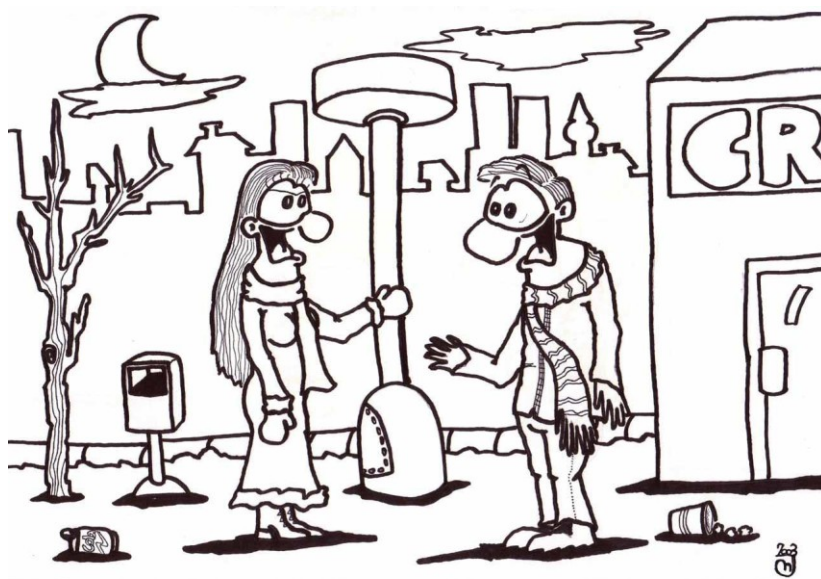
„Jo? Tak která scéna se ti líbila nejvíc?“

Do pytle.

„Ta... třetí.“

„To byla která?“ rozhodila tázavě rukama.

„Vždyť víš, tamta, jak... tam to... pamatuješ?“ Byl jsem v čudu.

„Tohle byl jeden z nejjímavějších filmů, co jsem kdy viděla. Jak dokázal vystihnout každodenní tragikomičnost lidské existence, plahočení se za láskou a štěstím, pomíjivost vztahů. A ty sis celou dobu hrál s nozdrama, když zemřel George, smál ses jako nějaký chovanec a nakonec jsi usnul. My dva toho zřejmě nemáme moc společného.“

Tak na tohle jsem opravdu neměl co říct. Ani se to ode mě nečekalo. Otočila se a odešla. Stál jsem tam a za slábnoucího klapotu podpatků jsem sledoval, jak dívka, na které mi záleží nejvíc ze všech, pomalu mizí ve tmě.

Hm. To by bylo. Teď už bych mohl jet domů. Spatřil jsem na autobusové zastávce čekat malého chlapce v modré kombinéze. Půjdu se ho zeptat, jestli už jela jednička. Přišel jsem k němu a byl to hydrant.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)